

**Akademie múzických umění v Praze
Divadelní fakulta**

Katedra činoherního divadla

Diplomová práce

Vojtěch Vodochodský: Herecká postava a žánr

Oponentský posudek

Vojtěch Vodochodský se ve své diplomové práci zabývá popisem, reflexí a shrnutím svých poznatků, zkušeností a postojů ze zkouškového procesu (okrajově také z reprízování) především komediálních divadelních rolí, které měl možnost nastudovat v období těsně po ukončení řádného studia na DAMU. Téma své práce si vybral – jak uvádí – především proto, aby lépe pochopil a dokázal pojmenovat své herecké postupy v různých žánrech a podmínkách. Základní materiál mu poskytly herecké příležitosti v tak odlišných „žánrech a stylech“ jako je postdramatické divadlo, muzikál či konverzační typová komedie.

V úvodní části se student věnuje teoretickým východiskům a vymezení pojmů jako jsou dramatická osoba, herecká postava, herecké prožívání, herecké představování atd. Využívá při tom, dle mého názoru velmi správně, odbornou literaturu (O. Zich, K. S. Stanislavskij, R. Lukavský). Postupně se pak soustřeďuje na popis tvůrčího hledání adekvátního ztvárnění dramatických postav v tak žánrově a stylově odlišných inscenacích jako jsou *Evaluce kvality a etiky v evropských veřejných zakázkách* (A. Badey), *Šakalí léta* (dramatizace A. Skala, K. Krbcová) či *Saturnin* (dramatizace P. Vacek).

Nejvíce prostoru věnuje Vojtěch Vodochodský reflexi zkoušení tzv.

postdramatického textu autorky Alexandry Badey. Snaží se pojmenovat úskalí a problémy tvůrčího procesu tohoto divadelního směřování, které mu poskytlo velkou hereckou příležitost a kde musel vynaložit značnou míru koncentrace a smyslu pro tzv. týmovou souhru. I zde mu byly nápomocny teoretické studie, tentokrát Z. Hořinka a H. T. Lehmana. Diplomant zde dochází k zajímavému a částečně překvapivému závěru, že Stanislavského hereckou metodu (v tomto případě herecké představování) lze úspěšně aplikovat i v tomto způsobu divadelního jazyka. V obou

dalších případech pak v zásadě popisuje problémy, které jsou běžné v praxi tzv. repertoárových divadel – ať se jedná o komplikace při převzetí jedné z hlavních rolí v průběhu zkoušení (Šakalí léta) nebo o nutnosti podřízení se režijní koncepci a celku na úkor své vlastní představy o roli (Saturnin).

Celkově lze konstatovat, že Vojtěch Vodochodský v podstatě splnil hlavní cíle, které si vytyčil v úvodu své diplomové práce. Ta je přehledná, systematická a strukturovaná do smysluplných uzavřených kapitol, které nepostrádají snahu po zobecňujících komentářích. A i když bych jistě závěry obecnějšího charakteru uvítal i v samotném shrnutí a závěru, nelze práci upřít snahu o upřímnou a poctivou sebereflexi, což považuji za její velkou přednost. A pokud tato práce opravdu umožnila diplomantovi porovnat, jakým způsobem nad rolí a hereckou postavou přemýšlel během jejich tvorby a nyní a pokud mu tato práce pomohla k získání odstupu a také ke konkrétnějšímu a stabilnějšímu hraní během reprízování, není to rozhodně málo. Přeji upřímně, aby se Vojtěchovi Vodochodskému v nastoupené cestě profesionálního herce dařilo.

Diplomovou práci Vojtěcha Vodochodského doporučuji k obhajobě.

Doplňující otázky:

1) Ve své práci píšete o nově nabytých hereckých zkušenostech a postupech v oblasti tzv. postdramatického divadla. Myslíte, že tyto zkušenosti můžete využít ve své další herecké praxi? Můžete se jimi inspirovat i např. v tzv. interpretačním činoherním divadle? Pokud ano, tak jak konkrétně?

2) Ve své práci také popisujete, jak jste se shodou okolností dostal do situace, že jste musel roli Edy v muzikálu Šakalí léta alternovat. Přesto, že upřednostňujete, když roli můžete tvořit od začátku a po svém, jak se stavíte k faktu alternace, která je dnes v jistém typu divadel běžná? Jaká jsou, podle Vašeho názoru, její úskalí, event. přednosti?

V Praze dne 2. září 2019

doc. Mgr. Milan Schejbal